

Arrest

nr. 333 823 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat G. CASTIAUX
Overwinningstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie van 22 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien het verzoekschrift dat via JBOX op 1 oktober 2025 wordt ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 22 april 2025.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. CASTIAUX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 maart 2025 België binnen en verzoekt op 19 maart 2025 om internationale bescherming.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 7 juni 2022 en 8 juni 2022 in Zweden een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Op 3 april 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 4 april 2025 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse overheden, die op 14 april 2025 op grond van artikel 18.1 (d) van de Dublin III-verordening instemmen met dit verzoek.

Op 25 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 28 april 2025 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. (...) J M, verder de betrokkene genoemd, die verklaart burger van Palestina te zijn, diende op 19.03.2025 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek reeds vingerafdrukken te hebben gegeven in Zweden en reeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Zweden. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Zweden op 07.06.2022 en 08.06.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 03.04.2025. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde twee tantes (A. G. (...), genaturaliseerd in Zweden, en A. A. (...), verblijfplaats ongekend) te hebben die in Europa verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort en identiteitskaart achterliet in Zweden omdat zijn paspoort vervallen was. Hij verklaarde dat hij niet wist dat hij zijn identiteitskaart nodig zou hebben.

De betrokkene verklaarde Libanon in 2015 of 2016 te hebben verlaten en per vliegtuig naar Turkije (transit) en Zweden te zijn gereis, waar hij verbleef tot 2018. Dan reisde hij per vliegtuig naar Turkije (transit in 2018), Libanon (1 week), Turkije (transit in 2018) en Zweden. Hij arriveerde in Zweden in 2018 en bleef er tot 17.03.2025. De betrokkene reisde per trein naar Denemarken (transit op 17.03.2025), Duitsland (transit op 18.03.2025) en België.

Op 04.04.2025 verstuurden onze diensten een overnameverzoek naar de Zweedse instanties. Zij stemden op 14.04.2025 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via Arlanda Airport te Stockholm.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven

op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 14.04.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Zweden partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor

verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 14.04.2025 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht aan Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Zweedse grondgebied.

Zweden onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Zweden onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat Palestijnen in België erkend worden als vluchtelingen. Bovendien kan hij hier gemakkelijk werken en zijn Belgen niet racistisch. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Zweden. Hij stelde dat hij bang is dat Zweden hem gaat repatriëren naar Libanon. Hij kreeg een negatieve beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarin ook stond dat hij vier jaar lang niet naar Zweden mocht terugkeren voor een nieuw verzoek. De interviewer vroeg of de betrokkene opmerkingen had met betrekking tot opvang, waarop de betrokkene antwoordde dat hij hiermee geen problemen had. Verder verklaarde de betrokkene dat zijn familie na het verlopen van de vergunning terug ging naar Libanon, maar dat hij aangepast was aan de Westerse levensstijl. Hij stelde dat Libanon onveilig is en er oorlog is, en dat er geen kansen zijn voor Palestijnen. Zijn beslissing in Zweden is definitief afgewezen.

Betreffende de verklaring dat Palestijnen in België erkend worden als vluchtelingen en dat hij aangepast is aan de Westerse levensstijl, merken we op dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening, waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Dat de betrokkene denkt dat België Palestijnen erkent, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zweden. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Het idee dat er meer kansen liggen in België is een subjectieve perceptie al dan niet op basis van statistieken of geruchten. Gezien elk verzoek om internationale bescherming in elke lidstaat telkens individueel wordt behandeld en er op basis van Verordening (EU) nr. 604/2013 voor elk verzoek één lidstaat verantwoordelijk is, is dit idee ongegrond.

De betrokkene verklaarde dat er in België geen racisme is. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Zweedse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Zweden. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Zweedse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of

discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Zweedse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Zweedse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Zweedse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Zweedse grondgebied verblijven. De betrokkene verklaarde dat hij bang is dat Zweden hem gaat repatriëren naar Libanon, dat hij een negatieve beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en dat hij vier jaar lang niet naar Zweden mocht terugkeren voor een nieuw verzoek. We herhalen dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

De betrokkene verklaarde dat Libanon onveilig is en er oorlog is, en dat er geen kansen zijn voor Palestijnen. Het dient te worden opgemerkt dat de betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (voorbereid door "the Swedish Refugee Law Center" onder leiding van S. Sandin met medewerking van T. Alvarsson, A.-P. Beier, S. Rubil et al., "Asylum Information Database – Country Report – Sweden", laatste update 10.07.2024, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (AIDA p. 48 – 49: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.") We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is. Als er nog geen beslissing werd genomen wordt de verzoeker opgevangen in een opvangcentrum om zijn of haar procedure verder te zetten (AIDA p. 48 – 49).

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken (AIDA p. 83). Opvang in Zweden gebeurt in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en in opvangcentra. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst (AIDA p. 90).

De betrokkene verklaarde dat hij in België gemakkelijk kan werken. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers mogen werken in Zweden onder 3 voorwaarden: de verzoeker moet (identiteits)documenten kunnen voorleggen die zijn identiteit aantonen, er is vastgesteld dat Zweden verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming, en er zijn gegronde redenen voor het indienen van het verzoek. Een verzoeker kan geweigerd worden te werken als hij een weigeringsbeslissing kreeg, ook als dit een Dublinbeslissing is, of als zijn verzoek manifest ongegrond bevonden wordt. Het recht op werken blijft behouden tot een finale beslissing werd genomen; dit omvat dus ook beroepsprocedures (AIDA p. 93). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij rugpijn en klachten heeft. Hij stelde dat hij een huidaandoening heeft waarvan ze zeiden dat dit geen kwaad kan. De betrokkene verklaarde dat hij medische documenten had in Zweden, in België heeft hij niets. Hij verklaarde dat hij een behandeling kreeg voor zijn rug in Zweden en Libanon, maar dat niets heeft geholpen. Volgens het AIDA-rapport is de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden wettelijk gewaarborgd gedurende hun procedure. Deze medische zorgen omvatten gratis medische onderzoeken, spoedeisende hulp en dringende medische of tandheelkundige zorg die niet kan worden uitgesteld. Verder wordt er ook voorzien in gynaecologische en prenatale zorg (AIDA p. 96 – 97). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zweden van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene in de Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Zweedse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Zweedse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

1.2. Op 25 september 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Tegen deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing

ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 348 626.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Verzoeker vordert in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 25 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 25 september 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die aan verzoeker werd betekend op 26 september 2025, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij de vasthouding van verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft op 1 oktober 2025, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 25 september 2025 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 339 992, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5 e.v. en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij maakt ook gewag van een kennelijke beoordelingsfout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Schending van het respect voor het gerechtvaardigd vertrouwen van gebruikers op het gebied van administratief recht

Gelet op het feit dat de wederpartij bij de aankomst van de verzoeker heeft geweigerd haar verplichtingen met betrekking tot de opvang en de behandeling van zijn asielerzoek na te komen, en in het bijzonder de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën vreemdelingen.

In plaats van hem materiële hulp te verlenen zodra hij zijn aanvraag voor bescherming indient, op 3 maart 2025. Ze zei hem later terug te komen om te informeren naar de uitkomst van zijn verzoek om bescherming.

De aanvrager werd aan zijn lot overgelaten en er werd geen hulp verleend.

De aanvrager heeft geen plaats gevonden in een opvangcentrum, hij is sinds zijn aankomst aan zijn lot overgelaten, ook al zoekt hij bescherming in België.

Het beleid van de tegenpartij heeft mijn aanvrager maandenlang op straat gezet, in totale schending van zijn rechten en zonder rekening te houden met zijn situatie of zijn problemen.

Door zijn verzoek om internationale bescherming in maart 2025 formeel in te dienen bij de tegenpartij, had de aanvrager een gewettigd vertrouwen dat zijn asielaanvraag zou worden verwelkomd en dat zijn asielaanvraag serieus zou worden overwogen.

De manier waarop de aanvrager is behandeld, waarbij hij acht weken aan zijn lot is overgelaten en vervolgens te horen heeft gekregen dat hij moest worden teruggestuurd naar Zweden, waar hij door de autoriteiten is afgewezen, voldoet niet aan zijn gerechtvaardigde verwachtingen.

Dat er inderdaad sprake is van een schending van het algemene beginsel van bestuursrecht van respect voor de gerechtvaardigde verwachtingen van de gebruikers.

1. Niet-inaanmerkingneming van alle omstandigheden van het geval, schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht

De aanvrager is door de wederpartij gehoord.

Hij legde heel duidelijk de details uit van zijn reis om zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

De tegenpartij heeft bepaalde verklaringen van verzoekster ter terechtzitting overgenomen en in de bestreden beschikking overgenomen, maar zij houdt er geen enkele rekening mee.

"(...)

De opposant houdt geen rekening met wat de aanvrager haar heeft verteld:

In antwoord op de objectieve vrees van verzoeker dat hij in Zweden niet zou kunnen worden beschermd en dat hij zou worden uitgezet naar zijn land dat op dat moment in oorlog was en zou worden gebombardeerd zonder dat iemand reageerde of probeerde hem te verhinderen, antwoordde de tegenpartij met stereotiepe overwegingen dat verzoeker zich moest beroepen op de Zweedse autoriteiten, aangezien Zweden een Europese staat was. De Dublinregels moeten van toepassing zijn zonder rekening te houden met wat de aanvrager inroept en dat hij bij gebreke zijn probleem kan toevertrouwen aan de hogere rechtbanken en eventueel aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De tegenpartij is van mening dat de vrees van de aanvrager te wijten is aan negatieve vooroordelen met betrekking tot de behandeling van zijn verzoek om bescherming door Zweden.

De aanvrager heeft echter geen vooroordelen, hij kent de beslissing die hem te wachten staat al.

Dit is geen subjectief vooroordeel, maar een objectief feit en de tegenpartij wast er zijn handen van.

Dat de tegenpartij geen rekening houdt met de verklaringen van de verzoeker.

Dat het geen rekening houdt met de omstandigheden van het dossier van de aanvrager en volledig in strijd is met zijn algemene zorgplicht bij de behandeling van zijn aanvraag.

2. Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen,

De motivering van het bestreden besluit met betrekking tot de situatie van verzoekster kan in twee regels worden samengevat:

De tegenpartij is van mening dat zij niet bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker te beoordelen om twee redenen:

1. Een eurodac-hit

2. Stilzwijgende aanvaarding van de inbeslagname door de Zweedse autoriteiten door de Zweedse autoriteiten

Vreemd genoeg kan de motivering van het bestreden besluit weliswaar in één zin worden samengevat, maar stelt de tegenpartij een besluit van tien pagina's op waarin zij alle kwaliteiten van het opvangsysteem en de rechtsmiddelen in Zweden uiteenzet.

De zeer lange uiteenzettingen in de bestreden beschikking geven geen adequaat antwoord op de verklaringen van verzoeker. Hij bevestigt dat hij al is berecht en afgewezen door het Zweedse systeem en dat hij terecht vreest dat hij zal worden opgesloten voor deportatie naar Libanon of Palestina.

Dat de bestreden beschikking, ondanks de lengte ervan, volstrekt stereotiep is. Zij reageert op geen enkele wijze op de opmerkingen van de aanvrager.

Overwegende dat elk administratief besluit wettelijk moet worden gemotiveerd;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de motivering erin bestaat dat in de handeling de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat de motivering toereikend moet zijn;

De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing (Leroy, M., "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motivation", Journées d'Etude du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, pp.12-13);

Bovendien moet de motivering "toereikend" zijn, wat betekent dat zij duidelijk betrekking moet hebben op de beschikking, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Dat de wetgever de administratie heeft gedwongen om haar beslissing beter te beraadslagen. Onder het mom van een formeel vereiste schreef het "een discipline voor die het verplicht om elk geval zorgvuldig te onderzoeken en zijn beslissingen te rechtvaardigen zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de belanghebbenden van de redenen voor de beslissingen die op hen betrekking hebben, zodat ze kunnen verifiëren dat dit onderzoek is uitgevoerd". (Parl. Doc., Senaat, 1990-1991, nr. 215/2)

Het aan de aanvrager meegedeelde besluit voldoet op geen enkele wijze aan de bovengenoemde vereisten.

Dat in het geval van de aanvrager de motivering van het besluit volstrekt ontoereikend is. Wat betrekking heeft op het dossier van verzoekster kan in enkele regels worden samengevat, terwijl de motivering van het besluit is gebaseerd op overwegingen die niets van doen hebben met de opmerkingen van verzoekster.

Dat het niet voldoet aan de eisen van de wet in termen van formele redenen.

Er is wel degelijk sprake van een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. Kennelijke beoordelingsfout en schending van artikel 3 EVRM

De tegenpartij heeft op geen enkel moment gereageerd op de verklaringen van verzoeker dat hij geen mogelijkheid had om door Zweden te worden beschermd.

Dat hij daar zal worden vastgehouden om te worden uitgezet.

Palestijnen zijn het slachtoffer van genocide en etnische zuiveringen in Palestina.

Israël probeert zijn etnische zuivering uit te breiden tot aan de grenzen, het is een part van Syrië binnengevallen en bombardeert regelmatig Libanees grondgebied.

De vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling als hij naar Zweden wordt teruggestuurd, is objectief, aangezien Zweden al heeft besloten hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Daarom moet België de behandeling van zijn beschermingsaanvraag naar eigen goedgevonden kunnen hervatten.

Dit is de enige beslissing die voorkomt dat de klager in staat van beleg naar zijn land wordt gerepatriëerd.

De aanvaarding van de overname door de Zweedse autoriteiten bevestigt dat zij ermee instemmen de zaak van verzoeker over te nemen, maar garandeert hem geen bescherming.

Dat er inderdaad sprake was van een kennelijke fout, het niet in aanmerking nemen van de elementen van het dossier en schending van artikel 3 EVRM.

4. Het niet in aanmerking nemen van de elementen van het dossier

Terwijl de wederpartij beweert dat de aanvrager geen ziekte of kwetsbaarheid vertoont.

Dat ze hem nog steeds op straat heeft achtergelaten sinds zijn verzoek om bescherming.

Dat hij een verzwakte en broze gezondheidstoestand heeft en dat hij daartoe een medisch attest heeft ingediend.

De opposant heeft geen enkele poging gedaan om de gezondheidstoestand van verzoeker vast te stellen, aangezien zij hem niet heeft toegelaten of onderzocht.

Dat de bestreden beslissing in dit opzicht een nieuwe kennelijke fout bevat, terwijl de aanvrager ziek is en moet worden verzorgd."

3.2.2. Verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat er geen ernstige middelen worden v o o r g e s t e l d .

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5 e.v. van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, *prima facie* niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, d), van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoonde dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden op 7 juni 2022 en op 8 juni 2022, de Zweedse autoriteiten op 14 april 2025 instemden met de overname van verzoeker en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij “door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013”, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Zweden inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, zijn deze motieven niet te herleiden tot twee redenen, met name een “eurodac-hit” en een “(s)tilzwijgende aanvaarding van de inbeslagname door de Zweedse autoriteiten door de Zweedse autoriteiten”. Om te beginnen wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de Zweedse instanties op 14 april 2025 instemden met het verzoek conform artikel 18.1 (d) van de Dublin III-verordening en gevraagd hebben om verzoeker over te dragen via Arlanda Airport te Stockholm. Van een “(s)tilzwijgende aanvaarding van de inbeslagname door de Zweedse autoriteiten door de Zweedse autoriteiten” is in de motieven van de bestreden beslissing dan ook geen sprake. Dat verzoeker er niet in slaagt de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing te lezen, maakt nog geen schending uit van de formele motiveringsplicht. Verder wordt in deze beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert, wel degelijk gereageerd op de opmerkingen van verzoeker. Zo wordt rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft, dat hij bang is dat Zweden hem zal repatriëren naar Libanon waar het volgens hem onveilig is, dat Palestijnen in België erkend worden als vluchtelingen, dat hij aangepast is aan de westerse levensstijl, dat er in België geen racisme is en

dat hij in België gemakkelijk kan werken. Ook wordt er mee rekening gehouden dat het door verzoeker in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing, doch wordt overwogen dat verzoeker “na overdracht aan Zweden een nieuw verzoek (zal) kunnen indienen en nieuwe elementen (zal) kunnen aanvoeren” en dat verzoeker, zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek, “niet (kan) worden verwijderd van het Zweedse grondgebied”. Deze motieven kunnen eenvoudig in de bestreden beslissing worden teruggevonden en gelezen. Dat verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing bij deze opmerkingen niet ziet of wil zien, houdt nog geen schending van de formele motiveringsplicht in.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.2.3.3. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke

omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest). Ook volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, *Mohammed v. Oostenrijk*).

Te dezen voert verzoeker aan dat hij in Zweden zal worden vastgehouden om te worden uitgezet, dat Palestijnen *“het slachtoffer (zijn) van genocide en etnische zuiveringen in Palestina”* en dat *“Israël probeert zijn etnische zuivering uit te breiden tot aan de grenzen, het is een part van Syrië binnengevallen en bombardeert regelmatig Libanees grondgebied”*. Hij meent dat zijn vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling als hij naar Zweden wordt teruggestuurd objectief is, *“aangezien Zweden al heeft besloten hem terug te sturen naar zijn land van herkomst”*. Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat, hoewel het door hem in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de Zweedse instanties middels het akkoord van 14 april 2025 te kennen hebben gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek, dat dit betekent dat *“in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden”*, dat hij *“na overdracht aan Zweden een nieuw verzoek (zal) kunnen indienen en nieuwe elementen (zal) kunnen aanvoeren”* en dat hij, zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek *“niet (kan) worden verwijderd van het Zweedse grondgebied”*. Daarbij wordt er nog op gewezen dat Zweden beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, zodat er *“geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren”*. Ook wordt erop gewezen dat *“Zweden onafhankelijke beroepsinstanties (kent) voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering”*. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en maakt niet aannemelijk dat hij bij de overdracht naar Zweden zal worden vastgehouden om te worden uitgezet. Dit betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Door ten slotte nog te stellen dat de aanvaarding van de overname door de Zweedse autoriteiten hem geen bescherming garandeert, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hem in Zweden geen bescherming zal worden verleend indien hij aldaar aannemelijk kan maken dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Voorts wijst de Raad er nog op dat het EHRM in medische aangelegenheden voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 heeft besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de

levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen laat verzoeker gelden dat hij een verzwakte en broze gezondheid heeft en dat hij daartoe een medisch attest heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker een medisch attest heeft ingediend ter staving van zijn gezondheidsproblemen. Evenmin voegt verzoeker bij het verzoekschrift een bewijs dat hij een dergelijk attest voor het nemen van de bestreden beslissing aan de diensten van verwerende partij heeft overgemaakt. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij “geen attesten of andere elementen aan(bracht) die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, laat staan dat hij weerlegt dat volgens het AIDA-rapport “de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden wettelijk gewaarborgd (is) gedurende hun procedure” en dat er weliswaar “gewag (wordt) gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren”, maar dat dit “geenszins (leidt) tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben”. Aldus maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin kan op het eerste gezicht een kennelijke beoordelingsfout worden aangenomen.

3.2.3.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Te dezen toont verzoeker, door te poneren dat hij door het formeel indienen van zijn verzoek om internationale bescherming een gewettigd vertrouwen had “dat zijn asielaanvraag zou worden verwelkomd en dat zijn asielaanvraag serieus zou worden overwogen”, niet aan dat aan deze voorwaarden is voldaan. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister bij het nemen van de bestreden beslissing een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet of het in artikel 3 van het EVRM gewaarborgde recht om niet te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen heeft geschonden, zodat verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Verzoekers kritiek dat hij sinds zijn aankomst in België aan zijn lot werd overgelaten en dat hij geen plaats heeft gevonden in een opvangcentrum, is ten slotte niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de schorsing van de terugvoerlegging daarvan.

3.2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de terugvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

D. DE BRUYN